

NATALIE SUE

SE SRDEČNÝM POZDRAVEM

MEZINÁRODNÍ
BESTSELLER

Pro fanoušky *The Office*
a ostatní vyhořelé mileniály

Se srdečným
pozdravem

NATALIE SUE

Se srdečným
pozdravem

Přeložila Naďa Špetláková

Copyright © 2024 by Natalie Sue

All rights reserved.

Cover design© Simeon Greenaway/HarperCollins

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Naďa Špetláková

ISBN 978-80-271-6064-8

*Věnováno Joanne.
Díky za všechno, co jsi pro mě udělala.*

Tohle mohl být e-mail

Budou mi pokládat otázky. Takové, na které nemám společensky přijatelné odpovědi. Vím to, protože mám dneska narozeniny a v kalendáři se mi objevila neplánovaná schůzka. Špatně maskovaná kancelářská oslava má být mou údajnou odměnou za to, že jsem se před šesti a půl hodinami dožila třiatřiceti. S polovinou kolegů se budeme proti své vůli tísnit u stolu v zasedačce, pojídat suché těsto dortu ze supermarketu a nutit se do úsměvu.

Otázky budou směřovat na můj život a jestli plánuju oslavu. Odpověď: život nemám žádný a oslavím to podle všeho tak, že budu o samotě popíjet, utápět se v Redditu při namátkovém hledání bizarních a zneklidňujících věcí, jako je transplantace stoličky nebo nejslavnější sériový vrah z Kalifornie, a přivádět se do lítostivé nálady. Nejsem si jistá, jestli by se pro to našlo pochopení, a tak řeknu, že jdu na večeři s kamarády. Ve snaze zapadnout do pobočky Supershops Incorporated pro západní oblast musím navkládat spoustu lží.

Na monitoru mi znovu blikne připomínka porady, urputná a protivná jako opar. Zabrní mi v prstech a párkrát se pomalu nadechnu, ale dech se mi nedaří zklidnit. V kancelářích dochází ke spoustě situací, které neberou ohled na úzkostné lidi, jenže když je nezvládáme, dívají se na nás ostatní skrz prsty.

Měla bych odtud prostě vypadnout.

Oči mi zaletí k chatrné stěně mojí kóje, kde se dá i po letech krutého osvětlení zářivkami slabě přechíst *Jolene Smithová* na mojí

jmenovce. V textilní výplni jsou zapíchnuté tři připínáčky; jsou tu odjakživa, přestože jsem nikdy nepocítila potřebu si cokoli na stěnu přišpendlit. Můj pracovní prostor zůstává prázdný a běžový, oproti kóji, které si jejich uživatelé vyzdobili podle vlastního vkusu. Ty připínáčky nicméně den co den tvoří stejnou útěšnou formaci.

A já mám pocit, že je nikdy nezvládnou opustit.

Ve schránce mi přistane nový e-mail. Je od Rhondy, jejíž oficiální titul zní „hlavní účetní administrátor“, ale ve skutečnosti dělá spíš asistentku našemu šéfovi Gregorymu, už asi tisíc let.

Jen připomínám, že máte být na poradě v zasedačce číslo 435, začíná se za minutu. Tak ať nepřijdete pozdě.

Ta schůzka je spárovaná s automatickými upomínkami, přesto mi Rhonda ze vzdálenosti dvou metrů posílá e-mail. Nakouknu přes přepážku do její kóje, pyšníci se políčkou, na níž jsou vyskládané nejrůznější zaprášené cetky, inspiračními citáty vytištěnými na pomačkaném zažloutlém papíře připíchnutém na stěnu a krabicí, která je, pokud vím, plná léků, sáčků čaje a sušenek, které prošly v roce 2012. Působí to, jako by čekala, že v téhle pasti jednou uvízne, a tu torturu nejen přežívá, nýbrž si ji užívá.

Nechci se jí dívat do očí; na vině budou patrně masivní oční linky a zelené stíny, kterými by klidně mohla řídit dopravu. Všimne si toho a odvrátí zrak jako první, skloní hlavu, takže vidím jenom špičičky jejího šedivého rozcuchu. Potom významně zaklíká myší.

Technicky vzato za celou tuhle šlamastyku může ona. Většinou si mě moc nevšímá, a když ano, zpravidla se při tom mračí a osontativně mlaská. Jenže Rhonda tu vede Motivátory, kteří dohlíží na elán a morálku, a Brendan Fraser je mi svědkem, že neznám nic víc demoralizujícího než pozdvihovače morálky. Její morbidní posedlost evidováním narozenin, kupováním dortů a nucením lidí

snášet falešné přezpívávání „Hodně štěstí, zdraví“ nemůže pramenit z čiré dobroty.

Plánování těchto půlhodinových pracovních oslav a vykládání o jejích nudných zážitcích s řemeslníky tvoří značnou část její osobnosti, její hlavní zájem nicméně tvoří „ten můj přerostlej kluk“, kterého víkend co víkend navštěvuje. Vydělává spoustu peněz a hodně ji podporuje. V jejích očích má nakročeno k tomu, aby vyřešil všechny neduhy lidstva, zajišťuje hladkou veřejnou dopravu a má asi tak milion nabídek na Tinderu. Přestože, soudě podle zarámované fotografie u ní na stole, by se dobře uchytil v reklamách na světlý tousták a majonézu.

Nehnu ani brvou, když se obrátím zpátky ke klávesnici a napíšu:

Zdravím, Rhondo,

díky za upozornění na tu schůzku. Musím říct, že vaše připomínka byla o hodně osobnější a měla značně pozitivnější přijetí než ta automatická, nastavená na počítači. Mám skoro pocit, jako bych elektronickou notifikaci ani nepotřebovala, když o mě pečujete vy.

S pozdravem,

Jolene

Tím, že přisladím část, která je vidět, je pro mě ta neviditelná o to uspokojivější. Změním písmo na bílé a napíšu to, co je určeno jenom pro mě:

P. S. V hloubi duše mi přijdeš nesnesitelná. Občas, když se nuceně směješ do telefonu nebo někomu opakovaně popisuješ, jak ti operovali nehet na noze, zvažuju, že se dám raději k nějaké sektě, než abych tu s tebou zůstávala. Navíc jsem si poměrně jistá, že svým synem se nemůžeš legálně chlubit, vzhledem k tomu, že jsi ho pojmenovala „Carl“.

Když zprávu odešlu, zadržím dech. Ucítím nával adrenalinu a zatetelení v břiše. Je to bezpečné povyražení, protože ona tu zprávu ve skutečnosti *neuvídí*. Svazující pocit v hrudníku poleví. Tohle je fakt druhý nejlepší způsob, jak se vypořádat s nebezpečím, jaké představují moji spolupracovníci.

Židle pode mnou zavrže, když se zvednu, abych vyrazila do zasedačky. Rhonda se po mně podívá zpoza monitoru, aniž by její blyštivé nehty přestaly tukat do klávesnice. Zdvořile se usměju jejím směrem.

Když procházím kolem Caitlinina stolu, zavane ke mně vanilinová vůně krému na ruce, kterým se natírá sedmnáctkrát denně, čímž v mikrodávkách přispívá k mému podráždění. Tatáž vůně pokaždé ulpívá na papírech a obálkách, jichž se dotkne, jako když si pes značkuje teritorium. Kývne mým směrem a malinko zdvihne obočí, ale nepodívá se přímo na mě. V hrudníku mi zabublá nejistota. Ta ženská mě celý den sleduje a já jí věřím ještě méně než recenzím na Wishi.

S Caitlin vedle sebe pracujeme už tři roky, na stejné administrativní pozici. To nás předurčilo, aby se z nás staly nejlepší kamarádky, jenže jsme každá úplně jiná, a tak léta naší vynucené blízkosti vykrystalovala ve specifickou formu drobné nenávisti. Problém je v tom, že se Caitlin *až moc* snaží. Pořád mluví o tom, že tahle pozice je jen „odrazový můstek“, odkud se chystá poskočit na vyšší příčku ve firmě, zatímco já jsem se téhle představy vzdala už po necelém roce. Proviňuje se mimo jiné tímhle: když si všimne jakékoli mojí chyby, zpraví o tom v kopii i Gregoryho „pro případ, že by se to mělo opakovat“ (což je dobrá strategie, takže když upozorňuju na její pochybení, taky ho nikdy neopomenu přidat do kopie), zapomíná dát do myčky můj hrníček, když ji použít (mně se tam ten její taky jakživ nevejde), a pokud se jí ze společné ledničky ztratí jogurt, jde s tím na mě (jako by mi kdy ta umělohmotná borůvková šlichta, kterou si kupuje, za to stála). Dospěly jsme do zdravé situace, kdy komunikujeme výhradně prostřednictvím strohých e-mailů, a se škodolibou radostí si navzájem děláme

chaos v čemkoli, co ta druhá pošle do tiskárny. Je to nicméně škoda, protože jsem si vždycky zakládala na tom, že se spolupracovnicemi táhnu za jeden provaz, anebo jim aspoň jdu z cesty stejně jako komukoli jinému.

Z každé kóje, kterou minu, jako by na mě pohlížely další oči bez života. Ovinu si paže kolem těla a snažím se budit co nejmenší pozornost. Zachytím svůj odraz v prosklených dveřích a leknu se svých krepatých hnědých vlasů a opuchlých očí. Za to bych možná měla mít nárok na nějakou kompenzaci. Ne že bych byla bůhvíjaká šereda, ale tenhle týden špatně spím a mám pocit, že vždycky vypadám nejhůř, když se na sebe podívám nečekaně.

Navíc se zas tak moc nesnažím udělat tu dojem. Tohle není takové to super pracoviště, kde jsou svačinky zdarma, u pracovních stolů se stojí a člověk si může schrupnout, aby se osvěžil. Naše kancelář je jako časová kapsle z nedávné doby. Kdyby chtěl někdo cestovat o sedm až devět let zpátky, mohl by se přijít podívat na náš plakát chlapů obědvajících na traverze, na fax, který je nadále zapojený do sítě, a na zpola vyfouklé gymnastické míče. Ze slušnosti přehlízíme deset let staré skvrny od kávy na zátěžovém koberci v okolí Larryho kávovaru i skutečnost, že tu Larry párkrát do roka přespí.

Když dorazím k zaprášené strelícii, kterou Rhonda propašovala do kanceláře před pěti lety a která vypadá zvadle, přestože je umělá, zachvátí mě známý děs. Nadechnu se a otevřu dveře do zasedačky.

Nejblíže ke dveřím sedí můj šéf Gregory. Má vlasy jako srst zlatého retrívra, nosí oblečení, které jako by někdo nakoupil ve směchu v supermarketu, a přinejmenším jednou do měsíce připomíná, že právě jeho zásluhou jsou na záchodech zdarma k dispozici laciné tampony. Není to jen oblastní manažer; je to spojenec. To nejpozoruhodnější na něm je, že si často tajně sahá na penis (přes kapsy, ale všichni ty pohyby vidíme) a pak se nepokrytě dotýká klik, ovladačů na tiskárně a tlačítek na kávovaru, přičemž všude nechává kapénky sekretu, který prosákl kapsovinou. Protože je šéf, nedá se před jeho zapindouřenými prsty uniknout,

a proto na žádném z našich pracovišť nemůže být řeč o skutečné rovnosti.

Vedle něho sedí Anna, manažerka kanceláře. Mračí se na telefon a zabodává do displeje ukazováček s francouzskou manikúrou. V černém kalhotovém kostýmu a s ofinou zastřiženou jako podle pravítka působí ostře a profesionálně.

Na tyhle sešlosti ale většinou nechodí.

Na konci stolu je člověk, kterého neznám – chlap, který si všem na očích kreslí do bloku s vybledlými žlutými papíry. Pod jeho upravenými vousy vidím náznak pobaveného úsměvu. Na sobě má mikinu s nápisem *Warhammer*. Bleskne mi hlavou, že kladivo bych si v případě války jako zbraň nevybrala. Rukávy má vyhrnuté a já věnuji nezbytnou desetinu vteřiny tomu, abych obdivovala svaly na jeho předloktích, na což mám právo.

Letmo se obrátím k otevřeným dveřím, ale Rhonda s dortem na tácu zapřeném o poprsí za mnou necupitá. Není tu ani levná výzdoba – žádné tenké papírové fábory roztržité přilepené k bzučícímu osvětlení nebo stříbřitý narozeninový nápis, který je už dávno v důchodovém věku. Nesměle popojdu dál do místnosti, čímž viditelně rozvířím prach v nehybném vzduchu.

Vyschne mi v ústech a mozek začne pracovat na plné obrátky. Před pouhými třemi hodinami jsem v kuchyňce viděla Larryho Goodwina, největšího stresáře z kanceláře, jak celý upocený a udýchaný někomu z účtárny vykládá, že se chystá masivní propouštění.

Jenže já nad tím mávla rukou.

Čmárající borec nechá propisku klesnout na papír a nejistě se na mě zazubí. Nechápu, proč si na můj vyhozov přizvali tělocvikáře ze střední – ledaže by jim šlo o to, aby mě co nejvíc zostudili. Možná mě seřve, že si dávám k obědu tři croissanty, a donutí mě k pokusu o klik.

„Prosím, posadte se.“ Gregoryho hlas zní přísně, nikoli bezostyšně vesele jako jindy.

Moje srdce přehodí na vyšší rychlost a já zapadnu do židle proti těm třem.

Gregory se svým okázalým způsobem napřímí, než spustí. „Chtěli jsme s vámi probrat jistou záležitost, na niž jsme byli upozorněni.“ Mozolnatými prsty posune přes plastovou desku stolu list papíru. Ze spodního rohu na mě jukne růžový klikyhák, kterým Caitlin podepisuje e-maily.

Srdce se mi zastaví.

Gregory pokračuje: „Jistě jste obeznámena s firemními pravidly týkajícími se vzájemné komunikace.“

Přikývnu a při tom si všimnu, že mi krk ztuhl. Moji pozornost rozptýlí škrábání napravo ode mě. Tělocvikář si něco poznamenává do bloku.

„Připojila jste k e-mailu, který jste sedmnáctého dubna zaslala Caitlin Joffreyové, dodatečný text?“

Zavrtají se do mě tři páry očí a v tu chvíli mi to dojde. Snažím se vymyslet, co říct, ale hlavou se mi jen namátkově míhají myšlenky, nejasné, chaotické, útržkovité.

„Takže dort nebude,“ vyleze ze mě nakonec. Zmateně se po sobě podívají. „To nic,“ zamumlám a sklopím oči k papíru před sebou. Tlukot mého srdce je hlasitější než Gregoryho nádechy pusou.

Ahoj Caitlin,

v souladu se svým předchozím e-mailem oznamuji, že reporty mají být hotové do středy.

Zdraví

Jolene

Při vzájemném styku vždy volíme co nejagresivnější způsob neformální pracovní komunikace.

Gregory se nahne přes stůl a zatuká na papír prstem. „Můžete si prosím přečíst ten dovětek, tady dole?“

Zamžikám a slova mi vyvstanou před očima.

P. S. Co máš za problém? Mučíš nás tou blitkovou polívkou schválně? Ta smradlavá zkáza se táhne od mikrovlnky až ke stolu, kde sedíš.

S pozdravem,
celá kancelář

Je fakt, že když jsem to psala, měla jsem obzvlášť špatný den a Caitlin mi lezla na nervy už od rána. Nicméně to ona měla tu drzost ohřívat si v mikrovlnce misku rybích zvratků a srkat je před námi bez ohledu na mou kocovinu. Poslat jí tenhle vzkaz byla jediná forma terapie, kterou jsem si mohla dovolit.

Ztuhnou mi všechny klouby v prstech.

Na mou obranu mě nenapadá nic než „nevím, jak se to tam dostalo“.

Jenže to vím. Fakt jsem to podělala.

Až doteď jsem nikdy nezapomněla změnit barvu písma na bílou, než jsem mail odeslala.

Tělocvikáři znovu zacukají koutky a pak obrátí pohled k oknu. Já tu řeším hotovou katastrofu, a tenhle chlap se opovažuje tlemit. „Možná jsem nechala počítač bez dozoru,“ zamumlám.

Nikdo z těch tří se nedívá přímo na mě.

Moji předkové překonali choroby, chudobu a válku, abych tu mohla být. Máma musela opustit rodinu a riskovala všechno, aby se dostala z Íránu do Kanady, protože pro mě chtěla to nejlepší. A to ani neuměla anglicky. Všechny ty oběti, všechny ty odvážné činy, a jenom pro tohle. Celé to vedlo k téhle chvíli, do téhle zasedačky v mojí nic moc práci, k tomu, aby mohli moji nadřizení zdůraznit, jak moc jsem divná.

Odkaz předků vzal zaslě kvůli misce pstruží polévky ohřívané minutu třicet na nejvyšší stupeň.

Ticho přeruší Gregoryho odkašlání, při kterém mu unikne politováníhodný hlenitý zvuk. „My víme, že jste to psala vy, Jolene.“ Dvakrát zatne čelist. „A protože šlo o znepokojivou zprávu, zvažovali

jsme, že požádáme IT oddělení, aby vám zkontrolovalo počítač, zda nenajde další případy výhrůžného jednání.“

„Cože?“ vyhrknu. „To nebyla výhrůžka. Přece mi nemůžete prohledávat –“

Zmlknu, což je patrně první moudrý krok, který jsem udělala od příchodu na tenhle pohovor. Stejně jsem vždycky měla pocit, jako by někdo ve firmě sledoval veškerou mou aktivitu na pracovním počítači. Představovala jsem si, že zná mou historii vyhledávání a všechno si zanáší do grafu, aby mohl výše postaveným ukázat, jak jsem totálně narušená.

Jen jsem nečekala, že by se to mohlo potvrdit.

Anna, která se nikdy nevyznačovala solidaritou, se s vrznutím židle zavrtí a dál upírá kamenný pohled na moje čelo. Možná existují nějaké korporátní předpisy, které stanovují, jak se dívat na zaměstnance, který má dostat padáka.

Gregory si promne bradu, slyšitelně projíždí prsty strniště vousů. „Náš nový analytik z HR si to prostudoval, a i když je tón té zprávy ostrý, souhlasí, že o výhrůžku se nejedná.“ Konečně chápu, proč je tu ten tělocvikář, který se na mě znovu nepatrně uculí. Jeho úsměv působí až moc empaticky. V souladu se svou pracovní náplní by měl být stejně nezúčastněný jako taxikář ve tři ráno.

Automaticky kývnu jako vzorný zaměstnanec při důležitém pracovním rozhovoru, a ne při téhle šlamastyce. Gregory mi vytištěný e-mail zase vezme a založí ho zpátky do papírových desek, načež ze sebe vysouká: „Je nám známo, že se s ostatními zaměstnanci moc... ehm, nestýkáte a že si nepotrpíte na teambuildingové aktivity.“

Zčervenám až po krk, moje ponížení dosahuje nepoznaného maxima.

„Jenže když se začnete aktivně dopouštět nepatřičného chování,“ pokračuje, „musíme zasáhnout pro blaho všech.“

Znovu přikývnu. Teď by se hodilo zjistit, jestli NASA neplánuje vypustit nějaké rakety, abych se mohla nechat vystřelit někam hodně daleko.

Anna si znovu poposedne a napřímí se. „Slečna Joffreyová se na nás obrátila, zaskočilo ji to a oprávněně rozrušilo.“

To určitě. Zaměřím veškerou energii na ovládání okohybných svalů, protože moje tělo pociťuje silné nutkání protočit bulvy. Caitlin byla rozrušená leda tak samou radostí, že má příležitost dostat mě na kobereček.

Zaslechnu za sebou nějaký zvuk, a tak se natočím k nadále pootevřeným dveřím zasedačky. Všimnu si Armina, což je další účetní administrátor, jak se stahuje z dohledu, přičemž předstírá, že cosi skenuje. Je to čtvrtý člen naší administrativní buňky, má stůl vedle Rhondy, Caitlin a mě. Tím, že stojí u kopírky a opakovaně mačká knoflíky, se prozradil. Ten chlap je sériový ničitel tiskáren, který se klidí, kdykoli mu elektronika nastaví nepřívětivou tvář – a vlastně když vyvstane sebemenší problém.

Gregory naváže na Annu. „Chceme, aby se tu všichni cítili příjemně.“ Zasáhne mě nová vlna hořkosti. Kdyby Caitlin ctila aspoň základní pravidla užívání společné mikrovlnky, seděli bychom teď každý u svého stolu a snažili se po zbytek odpoledne ignorovat vlastní myšlenky.

Gregory má pravdu. Ke zdejšími lidem nemám blízko. Celých osm let, co tu pracuju, jsem v kanceláři na nikoho prakticky nepromluvila, pokud to nebylo naprosto nevyhnutelné. Trávím s nimi větší část svého života než s kýmkoli jiným, přesto jsem stěží viditelná, stejně jako moje jmenovka.

„Protože se jedná o první podobný prohřešek, můžete tu za dodržení určitých podmínek zůstat.“ Jeho slova mi plují hlavou, snažím se rozluštit jejich význam. „Na váš počítač se budou vztahovat povinná bezpečnostní omezení, včetně označení e-mailů s určitými klíčovými výrazy a“ – podívá se na tělocvikáře – „Clifford vám pomůže s absolvováním kurzu prevence nevhodného chování.“

Týpek, který se zjevně jmenuje Clifford, mi nepatrně zamává, přičemž nechtěně upustí propisku. Ta se skutálí na zem a on zmizí pod stolem, aby ji sebral.

Gregory ztěžka vydechne. „Pokud budete souhlasit, omezení nabudou platnosti, jakmile podepíšete příslušný dokument, a v příštích několika týdnech budete mít pět sezení s Cliffordem.“

„Souhlasíte?“ pronese Anna neskutečně monotónně.

Snažím se zklidnit ruce v klíně tím, že je zatnu v pěst.

O tuhle práci nemůžu přijít – už takhle vydělám sotva na nájem.

A můj životní styl nesnese další ránu. Vždyť i teď se musím spokojit s vínem za sedm dolarů a jedním řádkým ručníkem. Nemůžu se nastěhovat zpátky k rodičům a udělat jim ostudu před celosvětovou sítí tetiček. Nesouhlasné mlaskání by se neslo ze všech stran.

Jenže nejde jen o to. Kdybych měla znova bydlet u rodičů, tentokrát by mě to vážně mohlo zabít.

Místnost i celý svět působí stísněně a zvěstovatelé mého zostuzení na mě nepřestávají upírat zrak.

Toporně kývnu. Jediný, kdo se usměje, je Clifford.

Gregory spráskne ruce. „Výborně.“

Anna ke mně přisune hromádku papírů scvaknutých kancelářským klipem a nabídne mi stříbrné pero. Ten chladný psací nástroj je na moje roztřesené prsty moc těžký, přesto se zvládnou prolistovat na poslední stránku, označenou lepicím papírkem, a podepsat se na řádek. Gregory a Anna se vysoukají ze židlí, jen Clifford si dává načas, aby posbíral dokumenty. Gregory se zarazí a opře se o zárubeň, s kalhotami úplně nepravděpodobně zmačkanými a s levou rukou *velice* hluboko v kapse. „Clifforde, bezpečnostní opatření na počítači slečny Smithové budete muset nastavit hned dneska. Naše IT oddělení teď na něčem dělá. Ukážeme vám kudy.“ Potom vyjde ze dveří, načež se Armin zdekuje ze svého stanoviště u kopírky.

Proboha. To chtějí udělat rovnou? Předě všemi? Svěsím koutky a Clifford, který si pořád rovná moje papíry, na mě provinile pokrčí rameny. Nežeru mu to, celá jeho kariéra je z principu založená na zostuzování.

Loudavě se zvednu ze židle a vyrazím ven, ale ve dveřích se zastavím; znovu zauvažuju, jestli nemám odejít navždy a stát se pastevkyní,

případně se přestěhovat do muzea voskových figurín a předstírat, že jsem jedna z nich.

Clifford pokyne k lejstrům, která svírá, a prohlásí: „Všiml jsem si tady v těch papírech, že máte narozeniny. Tak všechno nejlepší! Je vám třiatřicet. Stejně jako mně.“

Nuceně se usměju. Proč se všichni personalisti vždycky tak... vrtají v osobních záležitostech? Jako by v tomhle oboru mohli pracovat jenom lidi, co jsou zčásti sociopati.

„Díky,“ odpovím a suše dodám: „Přesně takhle jsem si ty narozeniny představovala.“

Zasměje se až moc nahlas, a tak se ani neusměju, abych ho v tom nepodporovala. Poznámkový blok má pod paží a na stránce se zřetelně rýsuje otisk kresbičky, na které pracoval.

„Pěkná kočka,“ utrousím. „Jsem ráda, že jste si při jednání o mých profesních prohřešcích našel čas na trochu umění.“

Pootevře pusu a odvrátí zrak.

Vyjdu z místnosti, než se na mě stihne zase podívat.

Ať mám tu ostudnou cestu k pracovnímu stolu za sebou.